

Geestelijke gevaren als we gezegend worden - Zac Poonen

(Dangers When We Are Blessed)

Wanneer de zegeningen van de Heere op ons leven en op onze arbeid komen, komen we voor veel gevaren te staan.

Geestelijke trots

De eerste van alle gevaren is geestelijke trots. Als God ons zegent, zal Satan ons verzoeken om onze geestelijke groei en bediening te vergelijken met die van anderen. God haat elke trots persoon - gelovig of ongelovig. Daarom zijn wij alleen veilig als we onze aangezichten voor God in het stof houden, altijd.

Trots zal ons de genade van God doen verliezen, ook wanneer we niet onze gaven verliezen. We kunnen dan nog steeds een bediening hebben, maar de genade en de zalving van God zullen niet meer op ons leven zijn. Toen Lucifer zondigde, verloor hij wel zijn zalving, maar niet zijn bovennatuurlijke gaven. Hij heeft deze gaven zelfs vandaag nog steeds. Dit zou een waarschuwing moeten zijn voor iedereen die roemt in zijn gaven of bediening. Onvolwassen gelovigen (die genade en gaven niet kunnen onderscheiden) kunnen ons vleien en vertellen ons dat de 'zalving van God' nog steeds op ons is, zelfs als 'Ikabod' ('de heerlijkheid is weg') geldt voor ons leven en bediening (1 Sam. 4:21). Het gevaar is dat langzaam maar zeker de stem van hen die ons vleien, de waarschuwende stem van de Heilige Geest vervangt in ons hart.

Er is eigenlijk maar één onfeilbaar teken van Gods zegen op ons leven - dat we in toenemende mate op Christus gaan lijken - want dat is waartoe Hij ons uitverkoos (Rom. 8:29). God verkoos ons niet om naar de hemel te gaan of om een geweldige bediening te hebben. Hij verkoos ons om te zijn als Jezus.

Wij moeten een geweldige spreker niet verwarren met zalving. Een gezalfde bediening zal altijd een grotere toewijding aan Jezus werken, grotere verbrokenheid en een grotere haat tegen de zonde. Een goed spreker met grote spraakkunst, aan de andere kant, zal bewondering van mensen werken en zal mensen aan zich binden. Veel politici zijn grote sprekers, en zij kunnen hun publiek voor urenlang boeien - urenlang - en mensen emotioneel enorm opzweepen. Maar zij binden mensen helemaal aan zichzelf. Goede sprekers zijn trots, terwijl gezalfde predikers nederig zijn.

Onwillig om correcties te ontvangen

Een tweede gevaar is onwillendheid om gecorrigeerd te worden. Als God onze bediening zegent, kunnen we makkelijk gaan denken dat we nooit meer fout kunnen zijn. We kunnen dan niet gecorrigeerd worden, zelfs niet door oudere en/of wijze broeders. We zullen onszelf rechtvaardigen bij elke correctie.

Toen Judas Iskariot werd gecorrigeerd door de Heere, was hij beledigd, ging weg en verraadde de Heere onmiddellijk (vergelijk Joh. 12: 4-8 met Matth. 26:10 en 14). En zo vernietigde hij zichzelf. Petrus daarentegen vernederde zichzelf, zelfs toen Jezus hem "Satan" noemde. Deze houding was zijn redding.

De Heilige Geest laat ons altijd de heerlijkheid van Jezus zien. En als we die heerlijkheid zien, dan zien we onmiddellijk onze eigen noden en gebreken. Als we echt godvruchtig zijn, dan zullen we onszelf juist oordelen. De belofte van de Heilige Schrift is 'Want indien wij onszelven oordeelden, zo zouden wij niet geoordeeld worden' (1 Kor. 11:31). Het daarop volgende vers zegt dat als we onszelf niet eerlijk oordelen, God Zelf gedwongen is om ons te oordelen - door tucht. Maar Hij tuchtigt ons alleen om ons te redden van, 'veroordeeling met de wereld' (1 Kor. 11:32).

Onszelf verheerlijken

Als God ons zegent, is het zo makkelijk om onszelf boven anderen te verheerlijken. We kunnen gaandeweg een fanclub opbouwen van degenen die ons bewonderen - vooral jeugd - zoals

filmsterren doen.

Salomo's zoon, koning Rehabeam zocht populariteit onder de jonge mensen in zijn land en hoorde niet naar de raad van de ouderen. Dit leidde tot de scheuring van Israel.

Zo worden ook veel scheuringen in het christendom veroorzaakt. Scheuringen en scheidingen worden veroorzaakt door sterke, 'ongekruisigde' mensen die zichzelf verheffen door Gods zegen op hun werk.

Laten we twee voorbeelden bekijken uit Handelingen. Efeze beleefde één van de grootste herlevingen en sommige van de meest bijzondere wonderen, genoemd in Handelingen (Hand. 19:11-20). Maar drie jaar later, waarschuwde Paulus de ouderlingen dat er een gevaar voor scheiding zich zou aandienen (Handelingen 20:30). Paulus waarschuwde deze ouderlingen dat wanneer hij Efeze had verlaten, sommigen van hen 'discipelen af zouden trekken achter zich'. Die zouden een eigen naam en bediening zoeken en scheiding in de kerk brengen, zonder zich er zorgen over te maken hoe hierdoor de Naam van de Heere schande gedaan werd, en welk een gelegenheid hierdoor geschapen werd voor de vijand om de HEERE grotelijks te lasteren (2 Sam. 12:14).

Een ander voorbeeld: vrij snel nadat Paulus en Barnabas een bijzonder succesvolle dienst volbracht hadden, gingen zij uit elkaar (Hand. 15:39). Zij scheidten van elkaar om Johannes Markus. Maar deze keer werkte God iets goeds uit deze scheiding. Hij gebruikte het om twee teams van arbeiders voort te brengen (één geleid door Paulus en de andere door Barnabas) in plaats van één - en zo werd de verspreiding van het evangelie zelfs verder bevorderd! Johannes Markus werd later zelf ook een bruikbaar knecht van de Heere en schreef het Evangelie van Markus.

Waarom was God in staat om iets goeds te laten voortkomen uit deze scheiding? Daar was een reden voor. Het was doordat, in tegenstelling tot de oudsten in Efeze, Barnabas zichzelf op een geestelijke wijze opstelde. Barnabas veroorzaakte geen scheiding in de kerk. Hij trok ook geen gelovigen achter zich mee. Hij mengde zich niet in Paulus' werk, maar ging weg naar een totaal nieuw gebied en werkte daar met Johannes Markus (Handelingen 15:39b). Barnabas was een godvruchtig man die meer bezorgd was over de naam van de Heere dan over zijn eigen bediening, en hij gedroeg zichzelf als een waar discipel van Jezus. Zo kon God deze scheiding zegenen! Maar mannen zoals Barnabas zijn zeldzaam in het Christendom.

1 Kor. 11:19 zegt dat 'er ook ketterijen onder u moeten zijn, opdat degenen, die oprecht zijn, openbaar mogen worden onder u'. God gebruikt scheidingen om de goddelozen openbaar te maken en om het onkruid te verwijderen (de trots en hooghartigen) uit zijn tuin, de kerk.

Vele eeuwen geleden, vond er een 'scheiding' plaats in de hemel zelf. Dit was de wijze waarop God de hemel zuiverde. Hij stond de hoofdengel Lucifer toe om achter hem ana te trekken alle andere engelen, die trots en rebellie toonden (Openb. 12:4/Jes. 14: 12-15). Zo werd de hemel gereinigd. Dat werk van reiniging vindt ook vandaag in de kerk nog plaats, overal waar Hij aan het werk is.

De Heere zegt: Maar Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk; die zullen op den Naam des HEEREN betrouwen (Zef. 3:12). Het overblijfsel in de kerken hebben één ding gemeen: zij zullen geen onrecht doen, noch leugens vertellen (vers 13). Alleen dan zal de Heere zich verblijden over de kerk en Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap (vers 17).

Kenmerk van degenen die God verlaten is juist 'Zij beginnen leugens te vertellen'. Het begint met het vertellen van kleine leugens, maar uiteindelijk worden het leugenaars hebbende hun eigen geweten als met een brandijzer toegeschroeid (1 Tim. 4:2). En juist een kenmerk van degenen die de Heere volgen, is dat ze zich reinigen van alle leugen (Openb. 14: 4,5).

Goede en slechte voorbeelden

God heeft in dit verband ons vele goede en slechte voorbeelden gegeven in de Schrift. Een

verstandig mens leert hiervan!

Abraham greep niet naar het beste deel, toen er een conflict tussen zijn dienstknechten en die van Lot was. Hij gaf Lot de eerste keus en Lot koos direct het beste land voor zich, waardoor hij veel heeft moeten lijden (Genesis 13:10). Abraham gaf zijn rechten op. En God gaf Abraham het gehele land. "De nederigen zullen het aardrijk beërven."

Jakob volgde jammer genoeg niet zijn grootvaders voorbeeld. Hij bleef zichzelf dingen toe-eigenen, het eerstgeboorterecht van zijn broer Ezau, de zegen van zijn vader Izak, de dochters en de kudde van zijn oom Laban. Pas toen er een einde kwam in zijn leven aan het zichzelf toe-eigenen van deze aardse dingen en hij God zocht, werd hij Israël (Gen. 32:26).

David volgende Abrahams voorbeeld en greep niet zelf naar het koninkrijk van Saul, ook al had God David gezalfd als koning. God beproefde David vele jaren op dit punt. En niet één keer heeft David het koninkrijk zelf willen toe-eigenen. Maar David wachtte tot de Heere hem het koninkrijk gaf. En God gaf het hem, op de juiste tijd.

Absalom daarentegen was verschillend. Hij was jaloers op zijn vader David's populariteit en werkte sluw en listig achter zijn rug om en 'stal het hart der mannen van Israël' (2 Sam. 15:16). Toen verjaagde hij zijn vader en werd koning. Maar God bracht zijn koninkrijk tot een snel einde.

Onze bediening moet van God gegeven zijn - niet iets dat we onszelf hebben toegeëigend. 'Een mens kan geen ding aannemen, zo het hem uit den hemel niet gegeven zij' (Joh. 3:27). Wat we zelf 'pakken' kan nooit van God zijn.

Het is makkelijk om dit allemaal te begrijpen. Het is ook makkelijk om dit te preken. Maar als we niet leven met deze principes, dan zullen we zelf verworpen worden, ook al begrijpen we het en preken we het (1 Kor. 9:27). Jezus zegt 'Indien gij deze dingen weet, zalig zijt gij, zo gij dezelve doet' (Joh. 13:17).

Jezus is nooit met list te werk gegaan of heeft iets naar zich toe getrokken. Jezus heeft nooit mensen gevleid om steun te verdienen. Hij heeft nooit mensen gedwongen om bij Zijn groep te horen. Zijn houding was altijd Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; (Joh. 6:37). Hij had geen hang naar een grote groep discipelen, of naar veel mensen in Zijn 'kerk'. Hij was tevreden met de weinigen die de Vader Hem had gegeven. Wij zouden allemaal tevreden moeten zijn met 'allen die de Vader ons geeft'.

Jezus trok mensen aan. Maar Hij dwong ze niet tot Hem te komen. Hij zei: En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken (Joh. 12:32). Wij worden geroepen om de gekruisigde Christus te verhogen en daardoor mensen tot Hem te trekken. Maar alleen een gekruisigd mens kan een gekruisigde Christus verhogen. Iemand wiens handen aan het kruis genageld zijn, kan niet naar een ander grijpen. Hij kan alleen anderen aantrekken. Het probleem vandaag in het Christendom is dat mensen die zelf niet gekruisigd zijn, proberen een gekruisigde Christus te verhogen.

Moge de Heere ons helpen om ons aangezicht in het stof te houden en Zijn wegen te leren.

Hij die oren heeft, hore.

© Copyright – This article has been copyrighted to prevent misuse. It should not be reprinted or translated without written permission from the author. Permission is however given for this article to be downloaded and printed, provided it is for FREE distribution, provided NO ALTERATIONS are made, provided the AUTHOR'S NAME AND THE CFC WEBSITE ADDRESS are mentioned, and provided this COPYRIGHT notice ["Copyright by Zac Poonen"] is included in each printout.